

CAMINS OBERTS

La lluna en un cove

Estimats diocesans,

Us faig una petita confessió —confessable—: a l'estiu m'agrada veure la lluna. La seva claror no és pas seva, sinó reflex de l'astre gegant, el germà sol. Els pares antics deien que l'Església tenia moltes similituds amb la lluna, perquè ella també reflecteix la llum d'Aquell que és la llum del món, Jesucrist. La imatge simbòlica és molt bona. Us convido que us fixeu en la lluna: és la mateixa que Jesús va veure amb els seus propis ulls. Doncs, vet aquí que la saviesa popular empra una dita que avui voldria fer-me ben meva: «la lluna en un cove». Es diu, amb aquesta expressió, dels fets que són impossibles, inversemblants, irrealitzables. Això té molt a veure amb la magnitud de la missió. Hi ha situacions que ens depassen, ens desborden, ens descol·loquen. Malgrat tot, voldríem atrapar «la lluna en un cove».

Una de les realitats més vinculants de la missió és, sens dubte, forjar camins d'amistat. L'amistat és quelcom que es viu. No calen gaires justificacions. Ens referim a un amor incondicional. I la manera més bella és estimar sense posseir. Això té molt a veure amb la nostra dita. No totes les amistats són vertaderes, però això són figures d'un altre paner. Les motivacions de la bona amistat són les que volem treure a la llum, perquè en elles es construeixen els vincles possibles per créixer en l'Amor i, per tant, en la comunió amb Déu i amb els germans. Hi ha amistats que es mouen i es construeixen només per un interès compartit; hi ha amistats que sorgeixen pel simple fet de compartir algun tipus de plaer; i, finalment, hi ha

amistats que es recolzen en la pràctica de la virtut, és a dir, estimar sense esperar. Aquesta darrera motivació és la que voldria recuperar, la que hauríem de voler recuperar.

L'amistat virtuosa, que no és mai perfecta, també té elements d'utilitat i de plaer. Una relació amistosa es va coent a foc lent. Sempre ho he pensat d'aquesta manera, i és que els homes i les dones d'avui i de sempre no hem sigut, ni som, gaire virtuoses. Amb tot, segueixo somiant —com des del primer dia— que la nostra missió a Lleida si-

gui capaç de generar llaços profunds d'amistat evangèlica. Aquest desig té tres pilars innegociables. En primer lloc, cal conèixer i viure la Paraula de Jesús; tot seguit, és important entrar en el propi món interior; i, finalment, deixar-se portar per l'Esperit Sant. Evangeli, interioritat i Esperit Sant són els referents que ens permetran descobrir eclesialment la bona amistat. Aquests tres pilars ens sostenen i ens lliguen eclesialment.

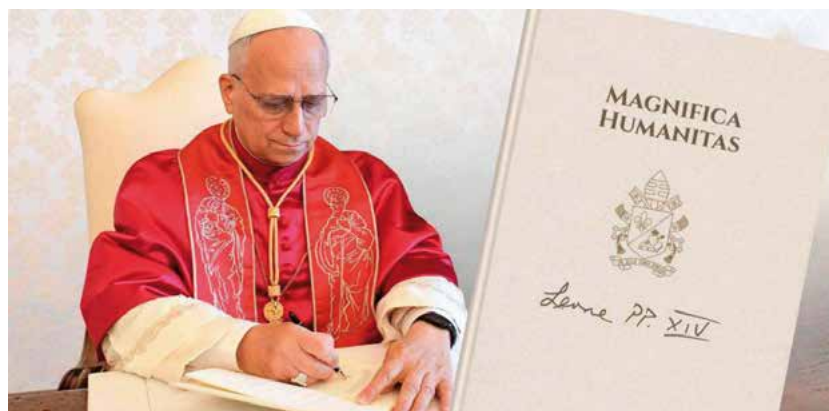
Donem gràcies a Déu pels amics que ens han aprofitat més al somni de la veritable comunió. No som éssers cridats a la soledat. No estem sols. Repeteixo: no estem sols. Tots som cridats a esdevenir éssers per als altres. Que la nostra manera de viure sigui expressió de la bona tasca d'escampar la llavor de l'evangeli, per tal que siguin els qui venen darrere nostre els qui recullin el goig del bon fruit de l'amistat, que és sempre bona companya de camí. És també el que el papa Lleó ha volgut escampar amb les seves paraules i els seus gestos: llavors d'amistat entre els qui ens reconeixem com a diferents. Molt diferents. Sort de la diferència: només així podrem fer realitat el verb «estimar». Si tots fóssim més o menys iguals, estimar-nos seria quedar tancats en el nostre petit cercle. Aquest accent universal de l'Amor, que es tenyeix de l'experiència de l'amistat, és quelcom motivador i, a la vegada, difícil, com si volguéssim atrapar un impossible, és a dir, «la lluna en un cove».

Amb la meva benedicció i afecte,

† Daniel Palau Valero
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Primera encíclica del Papa, dedicada a la IA

Amb motiu del 135è aniversari de la *Rerum novarum*, el papa Lleó XIV reflexiona en la seva primera encíclica, *Magnifica humanitas*, sobre la doctrina social de l'Església en l'era de la intel·ligència artificial.

La crida és a preservar «una magnífica humanitat habitada per Déu», promovent la veritat, la dignitat del treball, la justícia social i la pau. En l'era digital, cal desarmar la IA i superar la teoria de la «guerra justa», impul-

sant de nou el diàleg i el multilateralisme.

«La magnífica humanitat que Déu ha creat es troba avui davant d'una elecció decisiva: aixecar una nova torre de Babel o construir la ciutat on Déu i la humanitat habitin junts». La primera encíclica de Lleó XIV es va publicar el dilluns 25 de maig, tot i que el Pontífex ja l'havia signat el 15 de maig, coincidint amb el 135è aniversari de la promulgació de la *Rerum novarum* de Lleó XIII.

CAMINOS ABIERTOS

Pedir la luna

Queridos diocesanos,

Os hago una pequeña confesión —confesable—: en verano me gusta contemplar la luna. Su claridad no es suya, sino reflejo del astro gigante, el hermano sol. Los padres antiguos decían que la Iglesia tenía muchas similitudes con la luna, porque ella también refleja la luz de Aquel que es la luz del mundo, Jesucristo. La imagen simbólica es muy buena. Os invito a que os fijéis en la luna: es la misma que Jesús vio con sus propios ojos. Pues bien, la sabiduría popular utiliza un dicho que hoy quisiera hacer muy mío: «pedir la luna». Se dice, con esta expresión, de los hechos que son imposibles, inverosímiles, irrealizables. Esto tiene mucho que ver con la magnitud de la misión. Hay situaciones que nos superan, nos desbordan, nos descolocan. A pesar de todo, queríamos pedir y conseguir la luna.

Una de las realidades más vinculantes de la misión es, sin duda, forjar caminos de amistad. La amistad es algo que se vive. No hacen falta demasiadas justificaciones. Nos referimos a un amor incondicional. Y la manera más bella es amar sin poseer. Esto tiene mucho que ver con nuestro dicho. No todas las amistades son verdaderas, pero eso es harina de otro costal. Las motivaciones de la buena amistad son las que queremos sacar a la luz, porque en ellas se construyen los vínculos posibles para crecer en el Amor y, por tanto, en la comunión con Dios y con los hermanos. Hay amistades que se mueven y se construyen solo por un interés compartido; hay amistades que surgen por el simple hecho de compartir algún tipo de placer; y, finalmente, hay amistades que se apoyan en la práctica de la virtud, es decir, amar sin esperar. Esta última motivación es la que quisiera recuperar, la que deberíamos querer recuperar.

La amistad virtuosa, que no es nunca perfecta, también tiene elementos de utilidad y de placer. Una relación amistosa se va cocinando a fuego lento. Siempre lo he pensado de esta manera, y es que los hombres y las mujeres de hoy y de siempre no hemos sido, ni somos, muy virtuosos. Con todo, sigo soñando —como desde el primer día— que nuestra misión en Lleida sea capaz de generar lazos profundos de amistad evangélica. Este deseo tiene tres pilares innegociables. En primer lugar, hay que conocer y vivir la Palabra de Jesús; a continuación, es importante entrar en el propio mundo interior; y, finalmente, dejarse llevar por el Espíritu Santo. Evangelio, interioridad y Espíritu Santo son los referentes que nos permitirán descubrir eclesialmente la buena amistad. Estos tres pilares nos sostienen y nos unen eclesialmente.

Demostremos gracias a Dios por los amigos que nos han acercado más al sueño de la verdadera comunión. No somos seres llamados a la soledad. No estamos solos. Repito: no estamos solos. Todos estamos llamados a convertirnos en seres para los demás. Que nuestra manera de vivir sea expresión de la buena tarea de esparcir la semilla del evangelio, para que sean quienes vienen detrás de nosotros quienes recojan el gozo del buen fruto de la amistad, que es siempre buena compañera de camino. Es también lo que el papa León ha querido esparcir con sus palabras y sus gestos: semillas de amistad entre quienes nos reconocemos como diferentes. Muy diferentes. Suerte de la diferencia: solo así podremos hacer realidad el verbo «amar». Si todos fuéramos más o menos iguales, amarnos sería quedar encerrados en nuestro pequeño círculo. Este acento universal del Amor, que se tiñe de la experiencia de la amistad, es algo motivador y, a la vez, difícil, como si quisiéramos atrapar un imposible, es decir, «pedir la luna».

Con mi bendición y afecto,

† Daniel Palau Valero
Obispo de Lleida

36 catecúmens reben els sacraments d'iniciació a la Catedral

Quinze catecúmens adults es van incorporar el diumenge de Pentecosta, 24 de maig, a l'Església amb la recepció dels sacraments d'iniciació cristiana: el Baptisme, la Confirmació i la Comunió. La cerimònia, a la qual s'hi van afegir vuit adults més que van rebre la Confirmació i la Comunió, i tretze més que es van confirmar, es va celebrar a la Catedral de Lleida i va estar presidida pel bisbe Daniel. En total, 36 persones que, acompanyades de les seves famílies, catequistes, i dels sacerdots que els han acompanyat durant la seva preparació, van viure una jornada emotiva.

Durant la celebració, el bisbe Daniel va voler donar la benvinguda i una acollida càlida als nous catòlics que se sumen a l'Església de Lleida, així com als que van rebre la Comunió i la Confirmació. Va fer referència a l'Evangelí del dia, on Jesús ressuscitat s'apareix als deixebles i els envia: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats».

En primer lloc, es va celebrar el Baptisme dels quinze catecúmens, amb l'aigua al cap, la unció amb el

crisma, el lliurament del ciri i el vestit blanc en senyal de purificació de l'ànima. A continuació, es va continuar amb la Confirmació, a la qual es van afegir els altres vint-i-un adults i, finalment, la Primera Comunió.

Vetlla multilingüe de Pentecosta

La parròquia del Carme va ser l'escenari, el passat 23 de maig, d'una emotiva Vetlla de pregària de Pentecosta, organitzada per la Delegació de Pastoral de Migracions. La celebració va destacar per ser un reflex de la riquesa cultural de la Diòce-

si de Lleida, aplegant fidels de diverses procedències per demanar el do de la unitat. Un dels moments més significatius de la vetlla va ser la possibilitat de pregar a Déu en una gran varietat d'idiomes, reflectint la realitat de les nostres comunitats parroquials. Durant la celebració es van utilitzar llengües com el romanès, el copte, l'espanyol, el català i el llatí, simbolitzant la universalitat de l'Església.

L'objectiu principal de la trobada va ser demanar a l'Esperit Sant la capacitat de viure en unitat des de la pluralitat, enfortint els lligams entre les diferents sensibilitats que formen part del teixit diocesà de Lleida. En acabar la pregària, els participants van gaudir d'un temps de germanor compartint taula amb diversos aliments tradicionals elaborats per cadascuna de les comunitats presents.

Consells pastorals previs a l'Assemblea Diocesana

El Consell Pastoral de la Unitat Pastoral el Carme i Sant Joan es va reunir, el passat 21 de maig, amb la presència del bisbe Daniel, coincidint amb el dia del primer aniversari del seu nomenament episcopal. Els membres del consell van compartir un espai de pregària i de coneixença, on el bisbe es va interessar per cadascun dels components del de l'òrgan i per les seves tasques en la comunitat, destacant el paper que han de desenvolupar els laics en una Església sinodal.

El dia abans, el 20 de maig, també es va celebrar el Consell Parro-

quial d'Almacelles i el de Raimat. Entre els temes de les trobades es va parlar de l'Assemblea Diocesana

na i de la importància de participar-hi per marcar el rumb de les properes accions.

Trobada amb la premsa per la Jornada de les Comunicacions

El bisbe Daniel va compartir, el passat 20 de maig, un dinar amb representants dels mitjans de comunicació de Lleida.

Aquesta trobada, que ja es venia celebrant en els darrers anys, es convoca a l'entorn de la Jornada Mundial de les Comunicacions Socials, que va celebrar-se el diumenge 17 de maig. Els directors i caps de redacció dels diaris, ràdios i televisions de Lleida van poder intercanviar impressions sobre temes d'actualitat de l'Església lleidatana i universal amb el bisbe, justament el dia abans que es complís el primer aniversari de la data en què es va fer oficial el seu nomenament per dirigir la diòcesi. Mons. Daniel Palau va poder fer un repàs al seu primer any a Lleida i va con-

dar els mitjans a assistir a l'Assemblea Diocesana del 30 de maig, on aquest balanç es va concretar en accions per continuar fent avançar la comunitat catòlica lleidatana. Entre els temes que es van abordar, també hi havia hagut l'aleshores imminent visita del papa Lleó XIV a

Catalunya, i la presència que de la diòcesi a l'acte que amb el Pontífex a l'Estadi Olímpic Lluís Companys, per al qual van desplaçar-se sis autocars de fidels des de Lleida.

El bisbe Daniel va agrair la feina que fan els mitjans de comunicació i els va demanar que mantinguin «el compromís amb explicar la realitat amb rigor i amb mètodo, defugint el sensacionalisme i la febre del clic».

Una nova família als pisos de Santa Maria Magdalena

El passat 18 de maig es va donar la benvinguda a una nova família que a partir d'ara viurà temporalment en un dels pisos de la parròquia de Santa Maria Magdalena. Anteriorment, aquest espai ja havia acollit persones en situació de vulnerabilitat, igual que els altres dos pisos parroquials, ja que fa anys el Consell Parroquial va decidir destinar-los a una funció social. Per aquest motiu, i amb el vistiplau del Bisbat,

la parròquia de Santa Maria Magdalena va signar un acord amb Càritas Diocesana perquè aquesta entitat determini quines famílies poden ser acollides en aquests habitatges.

Càritas Diocesana, amb el suport de la Càritas parroquial, és l'encarregada d'acompanyar aquestes famílies durant el temps que hi resideixen. Les famílies col·laboren econòmicament, segons les seves possibilitats, per ajudar a cobrir les

despeses de llum, aigua, calefacció, internet i altres serveis bàsics.

Dels camps de refugiats de Myanmar a l'Episcopal

La religiosa Pilar, de la comunitat de les Jesuïtes d'Alcarràs, que ha passat nou anys de missió a l'Àsia, ha visitat els alumnes de 3r d'ESO del Col·legi Episcopal. La religiosa, que ha fet la seva tasca d'e-

vangelització en camps de refugiats a Myanmar i Tailàndia, va explicar la seva experiència a tres grups de joves, que van poder conèixer de primera mà una realitat que queda lluny de la seva quotidianitat. Durant la trobada, que va tenir lloc el passat 26 de maig, va explicar la seva tasca en aquests camps, relatant com era la vida de les persones refugiades i les dificultats que va haver d'afrontar durant la seva estada allà. El diàleg amb els estudiants va causar una forta impressió en molts d'ells, que van plantejar-li preguntes i reflexions.

REFLEXIONS

La cara de la Comunió

Ens va dir Ciceró que la cara és el mirall de l'ànima. Quina cara fem després de rebre a Jesús en l'Eucaristia? Reflecteix el que acaba de passar? La trobada íntima amb el Senyor, Déu mateix dins meu, i jo què faig? Mirant les cares, si és que ens donem un instant de silenci per prendre consciència d'aquest miracle d'amor, no sembla pas que hagi estat un moment agradable. Més aviat manifesten indiferència, moltes vegades amargor i rigidesa i la majoria no expressen cap gest perquè mostren dues ratlles horitzontals en el lloc dels ulls perquè s'han tancat havent caigut en «el son dels justos».

En aquest moment, tan especial, ha de brollar la pregària més sincera i agraiada. Estic amb el Senyor! Ens hauria d'ocupar l'admiració i hauríem d'experimentar un autèntic èxtasi, acompanyat d'aquell sincer desig de voler repetir i de fer etern aquest instant.

És aquí on la trobada amb Jesús té un nom evangèlic: Transfiguració. Després de la Comunió és el nostre Tabor. Muntanya sagrada de presència del Resuscitat. Tenim a Jesús dins nostre i volem quedar-nos així per sempre. Moment íntim de l'acte amorós que Jesús, l'espòs, fa amb la meua ànima, l'esposa. De veritat fem aquesta cara després d'unir-nos amb la persona estimada? Oï que més aviat ens quedem agafats, gaudint del regal compartit?

Convindria mantenir un autèntic rostre de plaer i saber pregar adequadament, em sembla que no pas per demanar res (en aquest moment no correspon) ni per fer-li saber els nostres desigs, projectes o esperances ni per incedir per ningú. Aquí la pregària és d'adoració i de lloança. A Ell tota la glòria, l'honor i el poder. Rebre a Jesús no és una broma. Estic amb el Senyor. Que bé que estem aquí. Moisès quan va aconseguir estar amb Jahvè al Sinaí va baixar amb la cara cremada i radiant. Així cada diumenge, tornar a casa mostrant amb el rostre i amb tot el cos que tenim Jesús a l'ànima.

Mn. Valentí Alonso i Roig

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

15. ■ Dilluns (litúrgia de les hores: 3a setmana) [1R 21,1-16 / SI 5 / Mt 5,38-42]. Santa Maria Miquela del Santíssim Sagrament (Madrid, 1809 - València, 1865), vg., fundadora de les Adoratrices a Madrid; sant Bernard de Menthon, rel.

16. ■ Dimarts [1R 21,17-29 / SI 50 / Mt 5,43-48]. Sant Quirze (Quirc, Quir o Quir) i la seva mare Julita, màrtirs

(s. IV); sant Ferriol, prev. i mr.; sant Ilpidi, mr.

17. ■ Dimecres [2R 2,1.6-14 / SI 30 / Mt 6,1.6.16-18]. Sant Gregori Barbarigo, bisbe de Bèrgam i de Pàdua (s. XVIII); santa Emília Vialar, vg. i fund. (1856).

18. ■ Dijous [Sir 48,1-15 / SI 96 / Mt 6,7-15]. Sants Marc i Marcel·lià, germans mrs. a Roma; santa Marina, vg.

i mr.; sants Ciríac i Paula, vg., germans mrs.

19. ■ Divendres [2R 11,1-4.9-18.20 / SI 131 / Mt 6,19-23]. Sant Romuald (s. XI), abat, nascut a Ravenna, fund. Camaldulencs (EC, 980); sants Gervasi (o Gervàs) i Protasi, mrs.

20. ■ Dissabte [2Cr 24,17-25 / SI 88 / Mt 6,24-34]. Sant Silveri, papa (536-537) i mr.; santa Florentina, vg.,

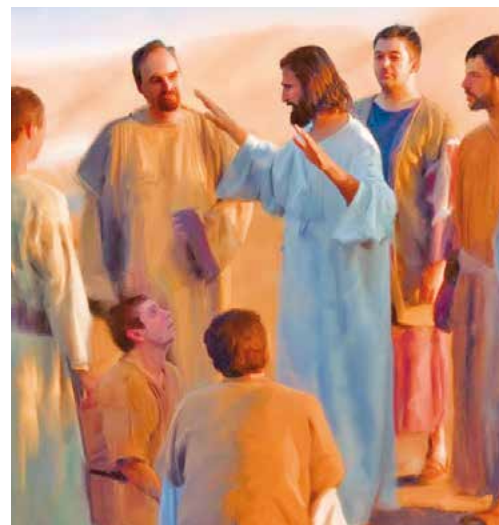
germana dels bisbes Leandre, Fulgenci i Isidor; Lleida: □ Sant Lluís Gonzaga, rel.

21. ■ Diumenge vinent, XII de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Jr 20,10-13 / SI 68 / Rm 5,12-15 / Mt 10,26-33]. Sant Lluís Gonzaga (Màntua, 1568 - Roma, 1591), rel. jesuïta; sant Ramon de Roda (†1126), bisbe de Roda d'Isàvena; sant Adolf, bisbe.

Diumenge XI de durant l'any (A)

COMENTARI

«Llavors cridà els seus dotze deixebles»

Un dels sentiments més fonsos de Jesús és sempre l'amor, la misericòrdia, la compassió. Per això diu l'evangeli: *En veure aquella multitud de gent, malmenada i desesperançada se n'apiadà*. Però la collita, llavors com ara és abundant; el que cal és que hi hagi força segadors: *Demaneu a l'amo dels sembrats que hi faci anar més segadors*. I ell mateix crida el seus dotze apòstols. Mateu fa uns subratllats interessants; tenim dues parelles de *germans Pere i Andreu i Jaume i Joan*. *Mateu és el cobrador d'impostos*, que havia estat al servei dels romans; el poble els tenia per pecadors: eren «els publicans»; *Simó és anomenat zelota*, és a dir, un d'aquells que volien alliberar el poble de la dominació romana; i, finalment, *Judes Iscariot que el va traïr*. No deixa de ser tràgic que un dels dotze vagi a ser un traïdor... Podem dir que Jesús no escull un sol tipus de deixeble; ni són tots perfectes però tots ells són cridats a *anunciar que el Regne de Déu és a prop*. I això és el que faran tots ells ara i quan Jesús haurà tornat al Pare. I perquè la predicació no quedi en paraules Jesús els diu: *Cureu malalts, ressusciteu morts, purifiqueu leprosos, traieu dimonis*. La predicació del Regne de Déu ha d'anar acompanyada de signes, de realitats que el facin creïble. Altrament pot sonar només com una música agradable. El gran signe és la mort de Jesús com subratlla Pau: *Déu donà prova de l'amor que ens té quan Crist morí per nosaltres que érem encara pecadors*. Per tant la mort de Crist no és gràcies als nostres mèrits: *Quan nosaltres érem encara incapaços de tot, Crist va morir pels qui érem dolents*. Crist envia els seus apòstols a predicar aquest amor de Déu, aquest Regne que Déu vol per nosaltres. Això sí, ens demana *escoltar el Senyor, observar la seva aliança* com ens diu la primera lectura. Tots nosaltres avui ens hem de sentir també cridats per Crist a anunciar amb paraules i amb fets l'amor de Crist, el seu Regne, lluitant contra tota mena de mal, curant malalts, purificant leprosos, traient dimonis de tantes persones...

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 19,2-6a)

En aquells dies, els israelites arribaren al desert del Sinaí, i acamparen allà, davant la muntanya. Moisès pujà a la muntanya de Déu. El Senyor el cridà des de la muntanya i li digué: «Parla a la casa de Jacob, comunica això als israelites: Vosaltres heu vist el que he fet als egipcis, i com us he pres sobre les ales igual que una àguila, i us he portat fins a mi. Ara, doncs, si vosaltres m'escolteu i observeu les condicions de la meva aliança, seureu la meva possessió personal, a part de tots els pobles, encara que tota la terra sigui meva. Vosaltres seureu el meu reialme sacerdotal, la meva nació sagrada.»

▶ Salm responsorial (99)

R. *Som el seu poble i el ramat que ell pastura.*

Aclameu el Senyor arreu de la terra, / doneu culte al Senyor amb cants de festa, / entreu davant d'ell amb crits d'alegria. R.

Reconeixeu que el Senyor és Déu, / que és el nostre creador i que som seus, / som el seu poble i el ramat que ell pastura. R.

Que n'és, de bo, el Senyor! / perdura eternament el seu amor, / és fidel per segles i segles. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 5,6-11)

Germans, quan nosaltres érem encara incapaços de tot, Crist va morir pels qui érem dolents. Qui trobaríem disposat a morir per un home honrat? Potser sí que per un home bo trobaríem qui tingués la valentia de donar la vida. Doncs bé, Déu donà prova de l'amor que ens té quan Crist morí per nosaltres, que érem encara pecadors. Però després que ell ens ha fet justos per la sang de Crist, amb molta més raó, per Crist, ell ens salvarà de la pena. Perquè si vam ser reconciliats amb Déu al preu de la mort del seu Fill quan érem encara enemics, molt més ara que ja estem reconciliats serem salvats gràcies a la seva vida. Encara més: gràcies a Jesucrist, el nostre Senyor, que ara ens ha reconciliat, tenim l'honor de gloriarnos en Déu.

▶ Lectura de l'Evangelí segons sant Mateu (Mt 9,36-10,8)

En aquells temps, Jesús, en veure aquella multitud de gent, malmenada i desesperançada com les ovelles sense pastor, se n'apiadà, i digué als seus deixebles: «La collita és abundant, però hi ha pocs segadors. Demaneu a l'amo dels sembrats que hi faci anar més segadors.» Llavors cridà els seus dotze deixebles i els donà poder de treure els esperits malignes i de guarir tota malaltia. Els noms dels dotze apòstols són: primer Simó, anomenat Pere, i Andreu, el seu germà; Jaume, fill de Zebedeu, i Joan, el seu germà; Felip i Bartomeu; Tomàs i Mateu, el cobrador d'impostos; Jaume, fill d'Alfeu, i Tadeu; Simó, el zelota, i Judes, l'iscariot, que el va traïr. Jesús envià aquests dotze, tot fent-los aquestes recomanacions: «No us encamineu a les terres dels pagans ni entreu a la província dels samaritans. Aneu més aviat a les ovelles perdudes del poble d'Israel. Pel camí prediqueu, anunciant que el regne de Déu és a prop. Cureu malalts, ressusciteu morts, purifiqueu leprosos, traieu dimonis. No heu pagat res per rebre aquest poder; doneu-lo també sense pagar.»

▶ Lectura del llibre de l'Èxode (Éx 19,2-6a)

En aquellos días, llegaron los hijos de Israel al desierto del Sinaí y acamparon allí, frente a la montaña. Moisés subió hacia Dios.

El Señor lo llamó desde la montaña, diciendo: «Así dirás a la casa de Jacob, y esto anunciarás a los hijos de Israel: "Vosotros habéis visto lo que he hecho con los egipcios, y cómo os he llevado sobre alas de águila y os he traído a mí. Ahora, pues, si de veras me obedecéis y guardáis mi alianza, vosotros seréis mi propiedad personal entre todos los pueblos, porque mía es toda la tierra. Seréis para mí un reino de sacerdotes y una nación santa"».

▶ Salmo responsorial (99)

R. *Nosotros somos su pueblo y ovejas de su rebaño.*

Aclama al Señor, tierra entera, / servid al Señor con alegría, / entrad en su presencia con vítores, R.

Sabed que el Señor es Dios: / que él nos hizo y somos suyos, / su pueblo y ovejas de su rebaño. R.

El Señor es bueno, / su misericordia es eterna, / su fidelidad por todas las edades. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 5,6-11)

Hermanos: Cuando nosotros estábamos aún sin fuerza, en el tiempo señalado, Cristo murió por los impíos; ciertamente, apenas habrá quien muera por un justo; por una persona buena tal vez se atrevería alguien a morir; pues bien: Dios nos demostró su amor en que, siendo nosotros todavía pecadores, Cristo murió por nosotros. ¡Con cuánta más razón, pues, justificados ahora por su sangre, seremos por él salvos del castigo! Si, cuando éramos enemigos, fuimos reconciliados con Dios por la muerte de su Hijo, ¡con cuánta más razón, estando ya reconciliados, seremos salvos por su vida! Y no solo eso, sino que también nos gloriamos en Dios, por nuestro Señor Jesucristo, por quien hemos obtenido ahora la reconciliación.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 9,36-10,8)

En aquel tiempo, al ver Jesús a las muchedumbres, se compadecía de ellas, porque estaban extenuadas y abandonadas, «como ovejas que no tienen pastor». Entonces dice a sus discípulos: «La mies es abundante, pero los trabajadores son pocos; rogado, pues, al Señor de la mies que mande trabajadores a su mies». Llamó a sus doce discípulos, les dio autoridad para expulsar espíritus inmundos y curar toda enfermedad y dolencia. Éstos son los nombres de los doce apóstoles: el primero, Simón, llamado Pedro, y Andrés, su hermano; Santiago, el Zebedeo, y Juan, su hermano; Felipe y Bartolomé, Tomás y Mateo el publicano; Santiago el Alfeo, y Tadeo; Simón el de Caná, y Judas Iscariote, el que lo entregó. A estos doce los envió Jesús con estas instrucciones: «No vayáis a tierra de paganos ni entréis en las ciudades de Samaría, sino id a las ovejas descarriadas de Israel. Id y proclamad que ha llegado el reino de los cielos. Curad enfermos, resucitad muertos, limpiad leprosos, arrojad demonios. Gratis habéis recibido, dad gratis».